

ע"פ 62941/11/14 - נ ג', מטעם הסנגוריה הציבורית נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

30 מרץ 2015

ע"פ 62941-11-14 נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ

כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

כב' השופט אריה רומנוב

נ ג'

בעניין:

ע"י ב"כ עו"ד מוחמד ח'לאילה

מטעם הסנגוריה הציבורית

המערער

נ ג ד

מדינת ישראל

על-ידי עו"ד נועה עזרא

פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המשיבה

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' מינטקביץ) שניתן בת.פ. 2497-05-12 (הכרעת דין מיום 22.6.14 וגזר דין מיום 19.10.14). הערעור מופנה הן ביחס להכרעת הדין והן ביחס לגזר הדין.

2. נגד המערער הוגש כתב אישום שבגדרו הואשם, במסגרת חמישה אישומים שהיו כלולים בכתב האישום המתוקן, במספר עבירות: איומים; תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג; תקיפה סתם - בן זוג; היזק לרכוש במזיד; והפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם. כל המעשים שיוחסו למערער נעשו על רקע מערכת יחסים זוגית שבין המערער לבין המתלוננת.

3. על פי עובדות האישום הראשון, במהלך הריונה של המתלוננת, אמר המערער למתלוננת בשיחה טלפונית כי הוא רוצה לשבור לה את הראש עם אבנים. בשל כך הואשם בעבירת איומים.

4. על פי עובדות האישום השני, בחודש מרץ 2011 אושפזה אימו של המערער בבית חולים והמערער רצה לבקרה יחד עם הילד המשותף שלו ושל המתלוננת. המתלוננת ביקשה ללכת במועד אחר לבקר את האם, וניסתה למנוע מהמערער לקחת את הילד, תוך שהיא מחזיקה אותו בידיה. המערער תפס את המתלוננת בזרועותיה וניער אותה במיטתה. בנוסף, המערער הרים ידו ואיים על המתלוננת באומרו כי יהרוג אותה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת סימני חבלה בזרועה השמאלית. בשל אלה, הואשם המערער בעבירות של תקיפה

הגורמת חבלה של ממש של בת זוג ואיומים.

5. על פי עובדות האישום השלישי, ביום 14.5.11 הגיעה המתלוננת לביתו של המערער על מנת לקחת את הילד. כאשר המתלוננת הרימה את הילד והחזיקה אותו בידיה, רצה המערער לקחת מתיקה של המתלוננת, אשר היה עליה, את מפתחות הרכב. המערער הכניס ידו לתיק, הוציא את המפתחות, ודחף את המתלוננת אל מחוץ לביתו כשהילד - שלא היה לבוש במלואו - בזרועותיה. כתוצאה ממעשיו של המערער נקרע תיקה של המתלוננת. בשל אלה, הואשם המערער בעבירות של תקיפת בת זוג והיזק לרכוש.

6. על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 16.5.11 הוצא נגד המערער צו אשר אסר עליו, בין היתר, "לנקוט באלימות מכל סוג שהוא כלפי המבקשת [המתלוננת] לרבות אלימות פיזית, מילולית, איומים, קללות, הצקות הטרדות וכיב' בכל דרך שהיא ובכל מקום שהוא בין בטלפון ובין בדרך אחרת". בכתב האישום נטען, כי ביום 19.5.11 שלח המערער למתלוננת מסרון, בו נכתב כך: "בוקר טוב. רקרצית שתדע כי רקעך שיוקבלתי את הצו ההרחקה המשטרה. רקעך שיואנימבין מה עשיתבאמת כדילהרוסאנימקו והשאת חיהטובעם השקרים שאמרת. לא שקרים עליאו לבית המשפט. לאלוהים ולילדשלנו (...). מקווה שתחשביעם עצמך ביושר פעם איך לא להרוס הכל בגללהאגושלך. אם זה מה שהשאת רוצה לאת שמעמימניעד שתנצלי. חבלשעדיין לא למדת מהידרך תורה". בשל כך הואשם המערער בהפרת צו שיפוטי שנועד להגן על אדם.

7. על פי עובדות האישום החמישי, ביום 8.12.12 התגלע ויכוח בין המערער למתלוננת. במהלך הוויכוח הצמיד המערער את המתלוננת לקיר על מנת למנוע ממנה לברוח מהמקום. כתוצאה מכך נחבלה המתלוננת בידה ונגרם לה סימן סגול. בשל כך הואשם המערער בעבירה של תקיפה סתם של בת זוג, ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

8. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום, ובפני בית המשפט נשמעו ראיות. ביום 22.6.14 הרשיע בית משפט קמא את המערער בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, למעט נסיבת היותה של המתלוננת בת זוגו של המערער. הטעם לכך היה, ש"מן הראיות עולה שמערכת היחסים בין השניים לא היתה ברורה ומוגדרת לכל אורך הקשר ביניהם. לאור זאת, קיים ספק ממשי האם הנאשם והמתלוננת היו בני זוג, כהגדרת המונח בסעיף 382 לחוק העונשין."

9. את ההרשעה ביסס בית המשפט בעיקר על עדותה של המתלוננת, עליה אמר כי "עשתה עלי רושם מהימן ואמין וראיתי כי ניתן לסמוך עליה ממצאים ברמת הודאות הנדרשת בפלילים, גם לו היתה עדות יחידה". בנוסף, בית משפט קמא מצא תמיכות חיצוניות לעדות המתלוננת בראיות הבאות: תמונות המתארות סימני חבלה על ידה של המתלוננת; עדות אימה של המתלוננת אשר העידה על אירוע שהתרחש בבלארוס שבו תקף המערער את המתלוננת (אירוע זה לא נכלל בכתב האישום); עדויות אימה של המתלוננת ובת דודתה - אשר הותירו אף הן רושם אמין על בית משפט קמא - כי שמעו ממנה על האירוע מושא האישום השני בסמוך להתרחשותו; עדותה של בת הדודה כי צילמה את החבלות שנגרמו למתלוננת באירוע זה; ועדויות המערער במשטרה בהן מצא בית משפט קמא אישור מצדו של המערער לחלק ניכר מעדות המתלוננת, תוך שהציג פרשנות מקלה

למעשיו. מנגד, בית משפט קמא מצא את עדותו של המערער כבלתי מהימנה ולא ראה מקום לתת לה כל משקל.

10. לאחר שהצדדים טענו לעונש ביקש בית משפט קמא לקבל את חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בדבר התאמתו של המערער למסגרת זו. לאחר שהתקבלה חוות דעת חיובית מהממונה גזר בית משפט קמא על המערער, ביום 19.10.14, עונש של 5 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות, ומאסר מותנה.

11. כאמור, במסגרת הערעור שלפנינו מבקש המערער להשיג הן על הכרעת הדין והן על גזר דינו של בית משפט קמא.

12. ביחס להכרעת הדין טוען ב"כ המערער, כי בית משפט קמא שגה באופן הערכת עדותה של המתלוננת ובאופן הבלתי מסווג שנתן בה, וכי מדובר במקרה חריג המצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור בקביעת מהימנות של הערכאה הדיונית. עוד טוען ב"כ המערער, כי שגה בית משפט קמא משמצא חיזוק לעדותה של המתלוננת בעדות אימה ובת דודתה, וזאת שעה שמדובר בקרובות משפחה ובשל החשש כי נעשה תיאום גרסאות אשר משליך על שאלת המהימנות.

במסגרת הודעת הערעור התייחס ב"כ המערער בפירוט רב מאד לכל אחד מהאישומים וטען מדוע, לדעתו, שגה בית משפט קמא משבחר להרשיע את המערער. בהתייחס לאישום הראשון נטען, בין היתר, כי הגם שלפי הטענה שיחת הטלפון בה הושמעו האישומים שיוחסו למערער הוקלטה על ידי המתלוננת, ההקלטה לא הוצגה כראיה במשפט, וזאת בניגוד ל"כלל הראיה הטובה ביותר" (יוער, כי בית משפט קמא התייחס לטענה זו וציין, כי ההקלטה הושמעה למערער במסגרת חקירתו במשטרה). ביחס לאישום השני טוען ב"כ המערער, כי ישנן סתירות מהותיות בגרסתה של המתלוננת, וכי מכל מקום גם אם הייתה אחיזה מצדו של המערער בידה של המתלוננת הרי שלא היה זה לשם תקיפה אלא לשם לקיחת הילד, וכי בנסיבות אלה יש לזכות את המערער מאישום זה. גם ביחס לאישום השלישי טוען ב"כ המערער שקיימות סתירות מהותיות בגרסתה של המתלוננת, וכי לצורך הרשעה בעבירות שיוחסו לו באישום זה נדרש יסוד נפשי של כוונה, שלטענתו לא התקיים במקרה זה. באשר לנזק שנטען כי נגרם לתיקה של המתלוננת טוען ב"כ המערער, כי מדובר ב"זוטי דברים". בהתייחס לאישום הרביעי נטען, כי במסרון ששלח המערער למתלוננת לא היה משום הפרה של הצו השיפוטי שהוצא נגדו, ומשכך היה מקום לזכותו גם מאישום זה. בהתייחס לאישום החמישי נטען, כי הרקע למתואר באישום זה היה העובדה שהמערער רצה להציע למתלוננת נישואים ולשם כך הוא הגיע אליה כשברשותו טבעת יהלום שרכש עבורה, וכי המתלוננת הייתה שיכורה לאחר שחגגה עם חבריה את יום הולדתה. עוד נטען, כי גרסה זו הועלתה על ידי המערער כבר במשטרה והיא נתמכת גם בעדות המתלוננת ואימה בבית המשפט.

13. ביחס לגזר הדין טוען ב"כ המערער, כי בנסיבות העניין מדובר בעונש חמור שאינו הולם את חומרת המעשים ואת הנזק - המינורי לשיטתו - שנגרם למתלוננת. עוד טוען ב"כ המערער, כי בנסיבות המקרה, רגישות העניין, והעובדה שהמערער והמתלוננת מקיימים גם כיום קשר מסוים, וזאת על רקע ילדם המשותף, היה מקום לקבל

תסקיר שירות המבחן, הגם שלא הייתה חובה לעשות כן. עוד מציין ב"כ המערער את העובדה שהמערער נעדר עבר פלילי ואת נסיבותיו האישיות הכוללות את העובדה שהיה בעליו של משרד עורכי דין מצליח אך נקלע לקשיים כלכליים שהובילו לשלילת רישיון עריכת הדין שלו בעקבות הליך של פשיטת רגל.

14. על רקע האמור עותר ב"כ המערער לקבל את הערעור על הכרעת הדין ולזכות את המערער. לחלופין, עותר ב"כ המערער לקבל את הערעור על גזר הדין ולהסתפק במאסר מותנה צופה פני עתיד. יצוין, כי לאחר שמיעת טיעוני הצדדים בעל-פה, שלח המערער אלינו תוספת טיעונים בכתב, אליהם הגיבה המשיבה בקצרה.

15. עמדת המשיבה היא, שיש לדחות את הערעור על שני חלקיו. באשר לערעור נגד הכרעת הדין טענה המשיבה, בין היתר, כי מדובר בערעור המופנה נגד ממצאי מהימנות מובהקים שנקבעו על ידי הערכאה המבררת. באשר לערעור על גזר הדין טענה המשיבה, כי בית המשפט הקל עם המערער, ואף עשה עמו חסד, בכך שהטיל עליו עונש אשר בעיני המשיבה הוא "מקל בצורה חריגה".

16. הגענו לכלל מסקנה שיש לדחות את הערעור על שני חלקיו. באשר לערעור המופנה כנגד הרשעתו של המערער, מדובר אכן בהכרעת דין המתבססת בעיקר על ממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה המבררת, על יסוד התרשמותה הישירה והבלתי אמצעית של ערכאה זו מהעדים שהעידו לפניה. מהטעמים שפורטו על ידי בית המשפט בהכרעת הדין, הוא מצא לתת לדבריה של המתלוננת "את מלוא המשקל". בית המשפט קבע בהכרעת דינו, "כי עדותה של המתלוננת נאמנה עלי ואני מאמין לדבריה ללא סייג.... לאור זאת, אני מאמץ את עדות המתלוננת לפני וקובע כי הדברים התרחשו כפי שתארה אותם" (בעמוד 9 להכרעת הדין).

17. מנגד, מהטעמים שפורטו על ידו, מצא בית משפט קמא כי אין "לתת לעדותו של הנאשם לפני כל משקל" (בעמוד 8). בית המשפט ציין בהכרעת דינו, כי אין הוא מקבל את דברי המערער באשר למאפיינים של מערכת היחסים שהתקיימה בין השניים, ובכלל זה ש"המתלוננת עשתה בו כרצונה". בין היתר אמר בית המשפט בהכרעת דינו: "עדות הנאשם עשתה רושם שלילי ביותר ולא ראיתי לתת לדבריו לפני כל משקל. העדות לקתה בחוסר הגיון בסיסי, התחכמויות והתחמקויות וחלק גדול מגרסתו נכבש ועלה לראשונה רק בעדותו" (בעמוד 7).

18. כפי שכבר צוין, בית המשפט מצא תמיכה לעדות המתלוננת, בתמונות שתיעדו את סימני החבלה שנגרמו לה כתוצאה מהאירוע מושא האישום השני; בעדות אמה של המתלוננת ובעדות בת דודתה; וכן בדברי המערער עצמו כפי שמצאו ביטויים בהודעותיו במשטרה.

19. הלכה פסוקה וידועה היטב היא, שערכאת ערעור לא תתערב בקביעות מהימנות של הערכאה המבררת אלא במקרים נדירים ויוצאי דופן, ולא מצאנו כי מקרה זה נמנה עמם. נדמה, כי להלכה זו יש לתת משקל מיוחד כאשר מושא הדיון הוא מערכת יחסים נמשכת, מורכבת, ורבת פנים, כפי שהתקיימה בין המערער לבין המתלוננת במקרה שלפנינו. מכל הטעמים האלה הגענו לכלל מסקנה, שיש לדחות את הערעור נגד הכרעת הדין.

20. הוא הדין ביחס לערעור על מידת העונש. אכן, כל אחד מהמעשים בהם הורשע המערער, כשהוא עומד בפני עצמו, אינו חמור יחסית, ואולם מדובר בחמישה אישומים שעניינם עבירות שנעברו על ידי המערער לאורך זמן. איננו סבורים כי העונש שבית משפט קמא גזר על המערער מחמיר עימו באופן המצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור, וגם כאן נעיר, כי בקביעת מידת העונש יש לערכאה המבררת יתרון על פני ערכאת הערעור, בשל היכולת שלה להתרשם בצורה טובה יותר מהנפשות הפועלות, ממהות העניין ומנסיבותיו. ערים אנו לכך שחיייו של המערער ידעו לאחרונה משברים, במישורים שונים, ואולם עובדה זו, אשר יש לקוות כי תשתנה, עמדה לנגד עיניו של בית משפט השלום, והיא נזקפה לזכותו של המערער.

21. **סוף דבר.** הערעור נדחה על שני חלקיו.

המערער יתייצב לריצוי עבודות השירות שהוטלו עליו ביום 3.5.15 עד לשעה 08:00 במשרד הממונה על עבודות השירות במחוז דרום.

המזכירות תשלח את פסק הדין לב"כ הצדדים, בהתאם להסכמתם, ותוודא טלפונית קבלתו. העתק פסק הדין יועבר גם לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ה, 30 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.

אריה רומנוב, שופט

ד"ר יגאל מרזל,
שופט

גילה כנפי שטייניץ,
שופטת